

Skúška pieskom a vodou

Už mu sily nestačili. Pľúca pomaly vypovedali svoju službu. Dych sa stal ťažkým a bolesť kmitala takmer v každom svale. Ešte sa ako-tak hýbal vpred, ale aj to už iba prenášal svoju vlastnú ťarchu z nohy na nohu. Nešiel o nič rýchlejšie, ako priemerný chodec. Na nič viac sa nezmohol napriek všetkému zúfalo nasadenému úsiliu.

Osoba odetá vo vejúcom hodvábe sa vzdala každou premrhanou sekundou. Nemohol sa zastaviť a vzdať to, keď sa dostal tak ďaleko. Celé by to bolo zbytočné a vyčítal by si to ešte dlho. Snažil sa presvedčiť sám seba, že únava, ktorá preberala kontrolu nad jeho telom, bola len hlúpe obmedzenie jeho vlastnej mysle, ktoré nebolo skutočné. Presvedčal sa, že dokáže osobu dobehnúť, ak prekoná sám seba. Lenže fyzické vyčerpanie bolo skutočné. Takto sa naháňal už dobrých pár míľ.

Nedokázal odporovať naveky. Hoci bojoval, ako to len šlo, dobehlo ho to. Došlo by k tomu skôr, či neskôr. Nedokázal to nijako ovplyvniť. Nebolo to na jeho rozhodnutí, i keď tým bol presvedčený.

Bez varovania sa mimovoľne zvalil do kolien a následne aj horná časť tela ochutnala trpké zaborenie sa do pomaly chladnúceho piesku. Prišlo to nečakane. Sám nevedel, že to už nezvládne.

Pokúšal sa zdvihnúť, no márne bez potrebnej energie. Keby sa mu to aj náhodou podarilo, sotva by zvládol spraviť pár krokov a znova by skončil tam, kde bol teraz.

Už len bezvládne sledoval, ako sa silueta vlnila v horúcom vzduchu. Čakal by, že jeho zlyhanie využije a bude bežať ďalej. Na jeho prekvapenie zastavila, akoby mu dávala druhú šancu. Nechápal. Za takýchto okolností sa druhé šance neudeľujú. Prišlo mu, akoby si užívala byť naháňaná a teraz sa ho snažila vyprovokovať, aby pokračovali v tom nezmysle. Ako bolo možné, že ešte bezproblémovo vytrvávala?

Z nejakého dôvodu sa všetko vymykalo jeho očakávaniam. Nebol by povedal, že postava sa k nemu začne približovať. Vtedy nemal žiadne potuchy, akou šialenou cestou sa veci môžu vydať.

Nedostal možnosť výberu. Mohol len pozorovať, ako sa po zemi ťahajú tmavé zdrapy látky. Čosi blokovalo aj tie najjednoduchšie pohyby. Zvláštne. Nič podobné ešte nezažil. Nebol schopný pohnúť ani len krkom, aby konečne zahliadol tvár človeka, ktorého tak zanietene prenasledoval a vďaka ktorému sa nachádzal uprostred ničoho. Tušil, že to nebude len únavou.

V hlave mu teda vírilo. Všetmožné otázky bez odpovedí sa krížili s výčítkami všetkého druhu a rôznorodými špekuláciami. Bez toho sa to zaobísť nemohlo. Už ho pomaly začínala chytať úzkosť. Bola to dosť desivá situácia. Nik by o to nestál. On však nemal právo výberu.

Posledné, čo vtedy zahliadol bolo, ako s každým ďalším krokom postava mizla z existencie. Postupne sa vytrácala, až sa rozplynula úplne. Rovnakým spôsobom s ňou odišlo aj znehybnenie. Ostal tam len on sám a pustá jednotvárna krajina, v ktorej bol stratený. Navyše slnko pomaly zahájilo dotyk s horizontom. Nebol najlepší nápad, bezhlavo sa rozbehnúť neznačenou cestou do náruče púšte oproti noci.

Jeho zmätenosť bola viac, ako prirodzená. Nemal šancu si zložiť, o čo tam išlo. Poriadne nebolo nič, od čoho by sa mohol odraziť. To však nebolo jeho najväčším problémom. Potreboval sa čo najskôr dostať naspäť do dediny. Nemohol tam ostať.

Aspoň už nebol nútený váľať sa v piesku. Asi jediné pozitívum.

A teraz kadiaľ? Poobzeral sa okolo seba. Všetko vyzeralo rovnako. Dookola sa nenachádzalo dokopy nič. Len mizerné zvlnené duny, ktoré si boli navzájom takmer identické. Ťažko by si pamätal, popri ktorej prechádzal a na zanechané stopy už dávno uhladil vietor.

Pamätal si, že keď tam utekal, slnko bolo po pravej strane. Alebo to bola ľavá? Dezorientácia prevzala žezlo nad orientačnými schopnosťami. *Už to horšie byť nemôže*, pomyslel. Neuvedomoval si, ako veľmi sa vtedy mýlil.

Mal len dve možnosti - ostať tam trčať a čakať na zázrak a vydať sa niektorým smerom s minimálnou šancou úspechu. Nebol tým typom človeka, ktorý by siahol práve po tej prvej. Nikdy na nič nečakal a priamo konal.

Dal sa do pohybu s nádejou, že sa mu podarí niekam trafiť. Keby tak ešte pred úplným zotmením. Mal by vyhrané. Škoda, že to nebolo také jednoduché. Nemal práve najväčšiu šancu, že sa dostane do nejakej dediny a už takmer vôbec žiadnu, že sa dostane práve do tej jeho.

Stále nevládal, no bol na tom značne lepšie, ako predtým, pred náhlym poklesom energie. Bolo to zvláštne. Jednou z mnohých vysvetlení bolo, že to celé zapríčinila temná bytosť, no tá myšlienka bola príliš absurdná. Nejedem by ho za to vysmial. Predsa to mohol byť nejaký blud v následku únavy. Nemal taký pocit, ale bola to jedna z pripustiteľných možností. Rozhodol sa, že si tento zážitok nechá radšej pre seba. Aj tak bol uzavretejší a vždy mu prišlo absurdné vešať svoje problémy na nos. Predsa ani nemal veľmi komu.

V tom hlbokom zamyslení si nevšimol jeden netradičný detail - takmer postrádateľnú mláčku, ktorá nemala uprostred púšte čo robiť. Široko ďaleko žiadna oáza a nepršalo tam hodný čas. Popieraná logika až kričala, ale vzhľadom na rozlohu vlastnú rozlohu, kaluž bola jednoducho priehľadneľná. Kol'ká irónia. Niet sa čomu diviť, že do nej skočil bez povšimnutia. Za normálnych okolností by ju bol ignoroval aj naďalej. Normálne okolnosti to však neboli.

Voda sa prilepila na podrážku sandále a natiahla sa ako karamel. Takmer znova padol. Našponovaná hmota ho odmietala pustiť a tým pádom aj vzdať. Po chodidle sa začali plaziť drobné, ale zato silné, priehľadné chápadlá, ktoré sa obtočili až po koleno a tým vytvorili nepremožiteľnú vrstvu. Bolo to až prirýchle. Stiahlo ho to na zem skôr, ako stihol protestovať a pokúsiť sa vymotať zo zovretia. Bol to krátky moment, keď ho to vtiahlo do mláky, ideálne rozšírenej, aby sa do nej zmestil. Nepomohla už ani zaborenie rúk do piesku. Ak to bolo čokoľvek, nebol dostatočne silný, aby tomu vzdoroval.

•••

Všade okolo sa rozpínala voda a zvláštne dunivé ticho. Nič iné tam nebolo poznať. Keď narazil na dno, pocítil ostrú štruktúru štrku. Až vtedy sa jeho vedomie sa plne vrátilo. Intuitívne sa odrazil a striedavými pohybmi sa pomaly dostával čoraz bližšie ku svetlu, ktoré sa kolísalo na nepokojnej hladine. Cítil, že ho prúd ťahal jedným smerom. Predpokladal, že sa nachádzal v nejakej rieke. Otázne bolo, ako sa tam dostal. Vybavoval si na to spomienky, ale aj tak mu to prišlo veľmi nereálne, aby to bola pravda. Rovnako, ako celý tento čudný deň.

Keď sa mohol konečne nadýchnuť a zazrieť aj čosi iné, ako jednoliatu azúrovú farbu, odhrnul si z tváre tmavé, vodou prilepené vlasy. V tom momente konečne uvidel, že sa nachádzal v džungli. Aspoň to tak tam vyzeralo. Zo stromov lemujúcich tok rieky sa ťahali dlhé zelené konáre, ktoré sa občasne dotýkali aj hladiny. Tie zvyšné opticky vytvárali zelenú klenbu, z ktorej sa ozývali pazvuky, ktoré nemal nikdy v živote možnosť počuť. To škriekanie rôznych vtákov a opíc neznelo až tak zle v kombinácii so šumom potoka. Práveže to dotváralo dojem pokojnej atmosféry. Keby to tak aj zotrvalo.

Prúd bol značne silnejší a rozbúrenejší, ako sa javil byť pod povrchom.

Keď mu vo výhlade uviazol konár, ani chvíľu neváhal. Nemohol si ho nechať ujsť. Nachádzal sa v ideálnej výške, aby bol schopný bezproblémovo sa oň zachytiť. Tak skoro by sa to nemuselo zopakovať.

Bojoval s neustálym ponáraním sa, ktoré nedokázal nijako ovplyvniť. Jednu chvíľu mal hlavu pod vodou a druhú nad ňou. Pokúšal sa to poprieť, ale neúspešne. Konár sa každou chvíľou približoval a nemohol si dovoliť ho minúť.

V tej chvíli sa nachádzal tesne pod hladinou. Jediné, čo sa nasilu ťahalo von, bola jeho ruka lapajúca po možnosti, ktorá mu zabezpečovala únik. Keď pocítil drsnú štruktúru prírodniny, vlny ho už naďalej neunášali. Namiesto toho doňho len narážali zatiaľ, čo sa snažil udržať. Kompletne ho vyvádžali z rovnováhy. Ťažko sa mu udržiaval balans.

Nebolo to také, ako očakával. Mal v pláne sa pomocou konára vytiahnuť a dostať sa na breh. Značne to znemožňovali nepokojné vody. Chvíľami mal pocit, že prúd striedavo silnie a čiastočne upokojuje. Ale to mohlo byť pokojne v jeho hlave - len predstavivosť unavenej mysle, ktorá toho zažila na jeden deň až príliš.

Ani pevnosť improvizáčného lana nebola práve najlepšia. Zdalo sa byť mocnejšie, ako v skutočnosti bolo. Vedel, že keby sa naň pokúsil vyšplhať, s veľkou pravdepodobnosťou by tú záťaž nezvládlo.

Trochu sa povytiahol z vody, aby mohol nerušene obzrieť a zhodnotiť dostupné možnosti.

Od oboch brehov bolo pomerne ďaleko. Tápal, ako sa dostane preč. Na prvý pohľad sa nezdať byť žiadna cesta von možná. Nehovoriac o pokuse dostať sa domov. Bol dosť zamestnaný neskrotnou riekou na to, aby myslel aj na to. Zatiaľ veril, že to nejako spontánne vyrieši.

Keď znova klesla hladina a hnev džungle sa upokojil, zazrel čosi, čo predtým nie. Vnuklo mu to nápad na plán, ktorý by mohol vyjsť.

Vo chvíli, keď bol odhodlaný pustiť sa a dostať sa k plytčine pri bližšom brehu, voda zosilnela znova. Uvedomil si, že to funguje v akýchsi cykloch, alebo rytmoch. Bol ochotný počkať tú chvíľku, kým sa nepokoj vytratí znova. Vtedy netušil, aké prekvapenie si so sebou voda donesie.

V sprievode kriku, akoby išlo o život - čo v tom prípade aj išlo - sa valila ďalšia obeť. Možno sa tam dostala rovnakým spôsobom ako on. Neváhal ani chvíľu.

Nasadil všetko úsilie pre záchranu osoby a aj sa mu to podarilo. Avšak si musel vybrať, či tam nechá visieť chlapca, ktorého pripravilo, alebo seba. Presil'ovali haluz a nebolo času na zbytočné váhanie. Každou chvíľou sa to mohlo odtrhnúť a oboch pustiť naspäť do rozbúrených vôd. Keby sa to odľahčilo o jedného z nich, ten druhý by sa nemusel nechať unášať až ktoviekam. Predsa tam mohli číhať rôzne nástrahy v podobe živočíchov, s ktorými by sa človek asi nerád stretol, alebo nebezpečnými úsekmi rieky, medzi ktoré patrí trebárs vodopád.

On mal síce plán na vyslobodenie sa hotový, ale čakať nemohol. Voľba bola preto jasná.

Prikázal mu chytiť sa vetvy a akonáhle ju zamenil za jeho ruku, pustil sa. Uvoľnil miesto niekomu, koho stretol po prvýkrát v živote.

Voda ho začala ťahať smerom vzad a snažil si zafixovať tvár, pre ktorú sa obetoval. Dúfal, že sa nájde ďalší konár v podobne dosiahnuteľnej výške, ako ten predchádzajúci. Veľa dôvery v to nekladal, keďže lem stromov ďalej prechádzal do čistinky.

Celkom mal dobrý pocit z toho, že mohol niekomu pomôcť. Vytočilo ho, čo zistil.

Gesto ochoty sa stalo úplne zbytočným, keď chlapíka stretla rovnaká záhuba, ako tú únoskyňu v púšti. Rozplynul sa a už ho nebolo. Chvíľu to ešte vstrebával, ale to netrvalo dlho.

Aj teraz naňho pôsobila nejaká sila, ktorá ho stiahla ku dnu. Na hladinu sa dostalo už len pár bubliniek.

Sledoval, ako sa lúče lámuce sa na hrane deliacej element vzduchu a vody odd'ávali. Jeho zrak zastrela temnota, ktorá ho bez zľutovania zhltna.

•••

Nevedel, koľko času ubehlo. Pripadal si, akoby sa vznášal v ochrannej bubline, akomsi vzduchoprázdne, ktoré nikdy neochutnalo zásah svetla. Okrem toho, to miesto buď absorbovalo všetky zvuky, alebo tam naozaj prevládalo až desivo upokojujúce ticho. Keby všetky zmysly prestali pracovať, vyzeralo by to presne tak isto. Možno to tak bolo. Sám si kládol otázku, či práve neprekročil bránu smrti.

„*Výborne,*” hlboký hlas s rozniesol na všetky strany. Ozvena, ktorá ho sprevádzala sa nezdala mať konca. Ostala visieť v prázdnote. „*Zvládol si to.*”

Pri pociťení tých slov, bez ohľadu na ich význam ho prebehla triaška. Nemal z nich dobrý pocit, i keď mu vnútorný radca našepkával, že sa obáva bezdôvodne. Neveril mu. Bolo to, akoby stál pred záverečným súdom.

„Čo som zvládol?” podarilo sa mu dostať zo seba. V tom okamžiku ničotu preťal silný záblesk, ktorý to miesto-niemesto zalial a z temnoty sa stala rovnako nekonečná biela.

Pred ním sa rovnako ako on, znášalo niečo ako tieň. No ten bol odetý v znesenom oblečení, v dlhom plášti s vysokým golierom. Bol zladený v purpurovej a čiernej s modrým nádychom.

Na chvejúcej tvári - ak sa to tak dalo nazvať - plastického tieňa, žiaril pár očí, do ktorých sa nedalo nepozerať sa. Prit'ahovali všetku pozornosť a navyše mu prišlo neúctivé pozeráť sa inam.

Nevedel to k ničomu prirovnať. Nikdy nezazrel nič podobné.

„*Sledujem ťa už hodnú chvíľu,*” pri tej vete sa ho zovrel nepríjemný pocit úzkosti. Nepáčila sa mu myšlienka, že by ho mohla pozorovať nejaká prapodivná bytosť. „*A v neposlednom rade ťa skúšam. Mohol si si iste všimnúť, že tie prekážky za posledných pár dní nemohli byť postavené náhodou.*”

Hneď mu všetko konečne do seba zapadalo. Chlapec v rieke, únoskyňa dieťať a smerujúca do púšte, požiar dediny, ktorý si nepamätal nik iný a potom živé sny, v ktorých mal dôležité postavenie a ťaživé tajomstvo, ktoré si musel udržať jedine pre seba. Nechápal ale prečo. Už mu načisto šiblo? Čo ak ani toto stretnutie nebolo skutočné, rovnako, ako všetky tie umelo zostavené skúšky? Pochyboval rovnako, ako o sebe, tak aj o realnosti okolností.

Nemusel nič hovoriť. Nevyslovené otázky, ktoré ho trápili, dostali odpovede bez toho, aby si ich vyžiadal. Prišli k nemu zvláštnym spôsobom. Zaryli sa do jeho vedomia bez potreby ich počutia. Akoby tam vždy boli a objavil ich až teraz. „Aký druh bosoráctva to je? Akým silám vládnete?”

Vyslovil to s toľkou vážnosťou, presne ako to myslel. Predsa sa bytosť na tom len zabavila. Akoby sa na ňom zabávalo samotné podsvetie. Spomienky na ten desivý smiech sa už nikdy nezabaví.

„Zaujímavé, ako vy, ľudia, odsúdite všetko nepoznané a označíte to väčšinou za zlé. Pred tebou tu boli takí, ktorí odmietali prijať holé fakty. Ty sa držíš celkom slušne. A aby som ti odpovedal, nevládnem žiadnej mágii. Možno vo vašom, ľudskom, ponímaní je to tak. Moja sila nie je ničím, čo by sa u vás bežne vyskytovalo. V mojej domovine je to, čo prežívaš, len slabá dávka možností u nás.“

Zmražil obočie a založil ruky na hrudi. „U nás? Vás?“ Nevedel o čom hovoril. Medzitým si uvedomoval, ako vie ovládať svoju pozíciu v tej čudnej dimenzii, alebo čo to bolo. Nešlo mu to najšikovnejšie, ale zvládol sa dostať bližšie k hlave vytvorenej z temnej hmly. Postava bola oveľa väčšia, ako sa z diaľky javila. Pritom sa priblížil o nevelký kus. Fungovanie perspektívy tam bolo rozhodne iné, ako dovtedy poznal. „Vysvetlite mi pekne po poriadku, o čo ide. Žiadne obkluky. Chcem to počuť na rovinu.“

„To sa mi páči. Máš guráž. Jednáš priamo a svižne. Nemýlil som sa v tebe. Vskutku si tá správna možnosť, ako som predpokladal. Musím sa priznať, že som spočiatku mal pochybnosti o tom, či som do teba nevrátil čas a úsilie zbytočne. Vieš, zo všetkých pätnástich vytipovaných dosiaľ uspeli len šiesti.“ Tušil, k čomu sa to schyľovalo, ale snažil sa poprieť všetky myšlienky, ktoré to naznačovali, kým sa to nepotvrdilo. „S nadšením oznamujem, že si sa stal siedmym.“

Nebavilo ho nehybne sa vznášať na mieste. Toľká absencia pohybu ho už unavovala. Začal krúžiť okolo bytosti. Pár svetielok na mieste očí rotovalo zároveň s jeho poletovaním. Presne ako maják. Vycítil, že tomu nevadila jeho neobstojnosť.

„Siedmym čím? Prosím, už prejdite k veci.“

„Toľká netrpezlivosť a zbytočne. Tváriš sa, akoby si sa niekam ponáhlal.“ Bolo to naozaj tak. Každá strávená sekunda mu prišla nekonečná. Nemal síce nikoho, ale patrilo sa mu vrátiť sa ešte v tomto storočí. „Aby si sa toľko nestrachoval, rád by som ťa upozornil, že tu je všetko inak. Tvoje ponímanie času je totožné s pozemským, ale tomu sa jeho skutočné plynutie nerovná.“ Vtedy si bol viac než istý, že mu odčítava myšlienky. „V skorej dobe obdržíš dar, ktorý odo mňa dostaneš len kvôli tomu, že ti dôverujem. Tak sa ho neopováž zneužívať,“ ako vyslovil poslednú vetu, na koži pocítil páľivé dotyky plameňov, ktoré nevidel, no napriek tomu bola bolesť skutočná.

Z jeho tváre sa dalo s ľahkosťou vylúštiť, že to nebolo dvakrát najpríjemnejšie. Snažil sa to vydržať, ale z hrdla sa mu vydral ston svedčiaci o ľudskej slabosti. V tej chvíli bolesť utíchla a neexistujúci oheň ho prestal požíerať.

Nenapadlo mu odporovať. „Rozumel som jasne. Ak to bude čokoľvek, budem si to vážiť a v žiadnom prípade to nezneužijem. Práve naopak. Vyťažím z toho maximum pre správnu vec, ak to bude v mojich silách,“ zaslúbil sa mu bez toho, aby vedel, o čo išlo. Ani sám si nebol istý, či jeho konanie čiastočne neovplyvňovala veľmocná bytosť. Poznal sa a vedel, že by vyzvedal viac a nenechal by sa stiahnuť len tak do niečoho bez lepšieho zváženia.

„Tvojou ďalšou úlohou bude nájsť ostatných. Pobejú kdesi po svete. Viac ti povedať nemôžem. Už len toľko, že sa stretnete za skutočne kuriózných udalostí. Háčik je v tom, že žiadny z vás nevie naisto, ako nato. A práve to vás spojí, aby ste spoločne mohli čeliť niečomu, do čoho ja, ani mne podobní, nemáme povolenie zasiahnuť. Všetko leží len na vašich pleciach.“ Posledné slová sa rozplynuli do prázdna, ako všetko naokolo.

Znova stál na púšti, no tentokrát na okraji. Bola noc. V diaľke videl mihotajúce svetlá. Veľa svetiel. Rozhodol sa vykročiť vpred smerom ku mestu, ktoré nikdy predtým nenavštívil. Bol si istý, že sa potuloval v inom kraji, ak nie aj na opačnom konci sveta. Vedel, že metropola, ktorá pred ním ležala, bola vstupom k dobrodružstvu väčších rozmerov. Veril, že práve tam sa naplnia slová kozmickej bytosti.